

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce **P. D.**, zastoupeného JUDr. Zorou Antonyovou, advokátkou AK se sídlem Praha 1, Senovážné nám. 23, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2001, č. j. 44/5494/6.2.2001,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 31. 5. 2001 č. j. 44/5494/6.2.2001 a rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočka pro Prahu 7 ze dne 2. 1. 2001 č. j. ABH-6/2001-07/01 se zrušují pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení k rukám jeho zástupkyně JUDr. Zory Atonyové, advokátky AK Praha 1, Senovážné nám. 23, 3225 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

Rozhodnutím Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočky pro Prahu 7 č. j. ABH-6/2001-07/01 ze dne 2. 1. 2001 byl žalobce podle ust. § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 7. 11. 2000 a od stejného data mu bylo odňato hmotné zabezpečení podle ust.§ 14 odst. 1 písm. e/ zákona z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalobce dne 7. 11. 2000 nedostavil k jednání na úřad práce a tak nesplnil povinnost uchazeče o zaměstnání uvedenou v § 7 odst. 2 zákona. K oznámení o zahájení

správního řízení zaslal vyjádření a potvrzení o tom, že jeho manželka je gravidní a v době kontrol je třeba jeho doprovodu. Protože se jednak nedostavil k jednání na úřad práce a jednak nedoložil ošetřování člena rodiny, nelze jeho nepřítomnost omluvit. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný Ministerstvo práce a sociálních věcí – Správa služeb zaměstnanosti rozhodnutím ze dne 31. 5. 2001 zn. 44/5494/6.2.2001 kterým odvolání zamítl a výše citované rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z toho, že žalobce se dne 7. 11. 2000 na úřad práce nedostavil ve stanovený termín návštěvy a svou neúčast neomluvil. Až dne 10. 11. 2000 se snažila jeho manželka omluvit jím nedodrženou návštěvu dne 7. 11. 2000. Zprostředkovatelka s ní nechtěla o žalobci jednat, protože podle údajů v žádosti o zprostředkování zaměstnání byl žalobce jako uchazeč rozvedený a skutečnost, že je opět ženatý, neohlásil. Teprve poté se zprostředkovatelkou telefonicky jednal žalobce, přičemž mu byl vysvětlen postup úřadu práce při nedodržení stanovené návštěvy a jeho povinnost dokládat svá tvrzení také příslušnými doklady. Protože žalobce nedoložil doklad, kterým lze omluvit jeho neúčast na jednání úřadu práce dne 7. 11. 2000, bylo mu zasláno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 11. 2000, které převzal 23. 11. 2000. V následné korespondenci mezi účastníky byl žalobce vyzván k doložení svého tvrzení, které by mohlo být omluvitelným důvodem pro jeho nepřítomnost na sjednané návštěvě na úřadu práce dne 7. 11. 2000. Tuto posléze uvedenou písemnost si žalobce nevyzvedl a ta byla vrácena zpět úřadu práce dne 21. 12. 2000. Žalovaný přihlédl k tvrzení žalobce uvedenému v jeho odvolání a k jím předloženým dokladům a dospěl k závěru, že orgán prvého stupně ve věci rozhodl správně. Žalobce byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Telefonickou omluvu manželky žalobce týkající se jeho absence na úřadu práce dne 7. 11. 2000 nelze zohlednit. Ze samého lékařského potvrzení MUDr. S. ze dne 20. 11. 2000 není možné určit, zda kvůli rizikovému těhotenství manželky se žalobce nemohl dostavit na úřad práce a tak splnit svoji povinnost vůči tomuto úřadu, nebo zda se nemohl omluvit sám telefonicky, když sám nemocen nebyl. Žalobce jako uchazeč o zaměstnání měl povinnost vůči úřadu práce prokázat důvody nepřítomnosti obdobně jako zaměstnanec zaměstnavateli. Žalobce nedoložil žádné potvrzení, které by prokázalo existenci objektivní překážky – rizikový stav manželky a nezbytnost péče o ní ve stanovený den, pro kterou žalobce nesplnil svoji povinnost vůči úřadu práce. Ještě po obdržení odvolání žalobce mohl žalobce potřebné doklady k omluvení své nepřítomnosti na den 7. 11. 2000 předložit, neboť případným doložením do 5 dnů po doručení této výzvy úřadu práce ze dne 23. 1. 2001 mohla být provedena autoremedura rozhodnutí úřadu práce. Svým jednáním žalobce porušil povinnost podle § 7 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, když neposkytl úřadu práce na jeho vyzvání potřebnou součinnost.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2001 č. j. 44/5494/6.2.2001 podal žalobce dne 26. 7. 2001 u Vrchního soudu v Praze žalobu, jíž se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Připustil, že se na úřad práce dne 7. 11. 2000 nedostavil, avšak v nejkratším čase se omluvil a uvedl důvody, které to zapříčinily. Součinnost s úřadem práce úmyslně nemařil. Na úřad práce se nedostavil v době vysokého stupě rizikového těhotenství manželky, když také opatroval jejího syna z prvního manželství. Přístup, který k němu úřednice úřadu práce zaujala nebyl na místě a odporuje dobrým mravům . Rozhodnutí žalovaného ho poškodilo a je nezákonné proto, že důvody, které znemožnily žalobci dostavit se v určený den na úřad práce byly zdeformovány a jako takové použity pro zneužití zákona č. 1/1991 Sb.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zák. č. 150/2002 Sb. o soudním řádu správním (s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ust. § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ust. části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., protože účastníci s takovýmto postupem souhlasili.

Žaloba byla shledána důvodnou.

V právní věci účastníků jde o posouzení, zda žalobce tím, že se dne 7. 11. 2000 nedostavil na Úřad práce hlavního města Prahy, pobočku pro Prahu 7, úmyslně mařil součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání ve smyslu § 7 odst. 3 zák. č. 1/1991 Sb. a zda z toho důvodu nemá nárok na poskytování hmotného zabezpečení ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. e/ cit. zákona č. 1/1991 Sb. Podle ust. § 7 odst. 3 zák. č. 1/1991 Sb. uchazeč o zaměstnání může být z evidence vyřazen, jestliže z vážných důvodů odmítne nastoupit do vhodného zaměstnání, nebo jestliže úmyslně maří součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání; v těchto případech bude znovu zařazen do evidence uchazečů zaměstnání nejdříve po uplynutí doby tří měsíců.

Žalobce podal písemnou žádost o zprostředkování zaměstnání dne 9. 5. 2000. V ní uvedl svoji adresu trvalého pobytu P. 7, V. 23/765 a v rubrice rodinný stav uvedl rozvedený. Dne 7. 11. 2000 se na uvedený úřad práce nedostavil. Před tímto dnem ani v tento den se neomluvil. Po tomto dni (zřejmě 10. 11. 2000) telefonicky sdělila manželka žalobce, že žalobce se nedostavil, protože o ní pečuje. Byla poučena o tom, že žalobce musí jednat s úřadem práce sám a poté i žalobce osobně na úřad práce telefonoval, poté se i osobně dostavil 14. nebo 15. 11. 2000 a podle pokynu mu daného předložil úřadu práce i potvrzení o těhotenství své manželky (nikoliv následujícího dne po osobní návštěvě ale později), poté kdy ošetřující lékař jeho manželky MUDr. O. S. dne 20. 11. 2000 takové potvrzení vystavil. Toto potvrzení ze dne 20. 11. 2000 se nachází ve správním spisu a vyplývá z něho, že I. D., nar. xx je gravidní a dochází pravidelně do rizikové ambulance a její manžel P. D. se stará o ni a též zejména v době ambulantních kontrol o syna T. Z obsahu správního spisu vyplývá, že toto potvrzení žalobce zaslal příslušném úřadu práce 20. 11. 2000. Ve správním spisu se také nachází fotokopie oddacího listu, z něhož vyplývá, že žalobce uzavřel dne 2. 6. 2000 manželství s I. S., roz. B. nar. dne xx 1967. Fotokopie oddacího listu došla příslušnému úřadu práce dne 16. 11. 2000. Po zahájení správního řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání žalobce napsal příslušnému úřadu práce přípis dne 27. 11. 2000, který byl adresátu doručen dne 28. 11. 2000 v němž žalobce popisuje situaci proč se dne 7. 11. 2000 na příslušný úřad práce nedostavil, připouští, že pochybil, když nenahlásil změnu svého rodinného stavu, rovněž připustil, že z důvodů rodinných, zejména rizikového těhotenství manželky, na stanovené jednání na příslušném úřadu práce dne 7. 11. 2000 zapomněl. I když se žalobce dne 7. 11. 2000 nedostavil na úřad práce a před tím dnem ani v tento den se řádně neomluvil, když připustil, že na stanovený den jednání zapomněl, tak z následného jednání žalobce nelze vyvodit úmysl mařit součinnost s uvedeným úřadem práce. Pro vyřazení žalobce z evidence uchazeče o zaměstnání tedy nebyly splněny podmínky stanovené v § 7 odst. 3 zák. č. 1/1991 Sb. a pro zánik nároku na poskytování hmotného zabezpečení nebyly splněny podmínky ust. § 14 odst. 1 písm. e/ cit. zákona.

Soud vyšel z toho, že správní orgány obou stupňů posoudily věc po právní stránce nesprávně a zrušil proto rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně

pro nezákonnost a vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 1, 3 a 4 zák. č. 150/2002 Sb.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb.).

Žalovanému bylo uloženo nahradit žalobci na nákladech řízení k rukám jeho zástupkyně 3225 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku podle ust. § 60 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. Náklady sestávají z odměny za právní zastoupení za 3 úkony po 1000 Kč, tj. za převzetí a přípravu věci, za sepsání žaloby a za vyjádření ze dne 28. 1. 2002 (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ a § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a h/ zák. č. 177/1996 Sb.). Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů v souvislosti s advokátním zastoupením podle § 13 odst. 3 zák. č. 177/1996 Sb. a to paušální částka 75 Kč na jeden úkon právní služby. Celkem žalobci náleží v souvislosti s právním zastoupením 3225 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. 5 . 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu